

ZLATÝ HŘEB

„Otočte směrem k nepříteli.“

Pokyn na americkém raketometu.

PŘED NĚKOLIKA LETY JSEM JEDNOHO SOBOTNÍHO rána surfoval s KPM poblíž Imperial Beach Pier. Snažil jsem se dostat z kocoviny. Bylo to tam skvělé a trávil jsem tam mnohé víkendy, když jsem nebyl na služební cestě.

Už jsem se chystal najet na vlnu, jenže ta dopadla paralelně s obzorem, a proto jsem seskočil z prkna. Když jsem se dostal na hladinu a chtěl ho vzít, ucítil jsem píchnutí na pravé tváři. Chytil jsem se za to místo. Cosi mnou škublo. Chytil jsem se na háček jednoho z rybářů na molu a zamotal se do struny. Cítil jsem, jak se kolem mě točí návada a závaží.

Mé prkno bylo přitahováno ke břehu, byl jsem chycený strunou za kotník. Nevěděl jsem, co mám dělat, tak jsem si omotal strunu kolem rukou, abych si chránil tvář. Měl jsem doslova a do písmene svázané

ruce a mnohokrát mne vlna stáhla dolů. Trvalo to několik nadechnutí a ponoření, než jsem se vysvobodil.

Vydal jsem se na břeh s háčkem ve tváři a prknem přivázaným ke kotníku. Na břehu jsem odvázal ze struny krevetu a olůvko a pak šel domů, abych si mohl vytáhnout ten háček.

V té době jsem nepřemýšlel o tom, jaké jsem měl štěstí v neštěstí. Nenapadlo mě, že se mi ten háček mohl zabodnout do oka. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné.

- - -

Severní Ramádí,
květen 2006

Naším cílem byl komplex budov ve venkovské oblasti na sever od Ramádí. Vydali jsme se s velkým konvojem po trase Mobile do zemědělské oblasti na sever od Eufratu. Ta krajina byla rovinatá a zavlažovaná, byla tam zelená pole, živé ploty a datlové palmy. Vysedli jsme z vozidel a po svých zamířili k cíli rozbahněnými zavlažovacími kanály, kde bylo možné se krýt. Jako obvykle bylo horko a vlhko a k tomu nás trápili komáři. Pochod s noktovizory bažinatým nebo nerovným terénem může být náročný a Bob, který byl obvykle pedant ohledně tichosti pohybu, neustále padal. Hihňal jsem se, čímž jsem mu dával najevo, že každé škobrtnutí vidím a že mu to později přičtu k duhu. „Vzchop se, Bobe,“ řekl jsem mu. Nováčci musí využít jakoukoli příležitost k tomu, aby mohli starším hochům vrátit jejich šikanu.

Asi po čtyřiceti minutách jsme dorazili k cíli. Postavil jsem se před formaci. Kontrolovali jsme všechny přístupové cesty a čtyři z nás začali šplhat po třímetrové zdi.

Čas jít, pomyslel jsem si a chystal se přelézt zeď. Vzpomněl jsem si na to, jak džundíové při mé první operaci ťukali kalašnikovky do žebříku. To se dnes opakovat nebude, pomyslel jsem si. Zeď byla zhruba

třicet centimetrů široká a vylezl jsem na ni snadno. Přehoupl jsem se přes ni a pustil se dolů. Se vši výstrojí a výzbrojí jsem musel vážit nejmeně stovacet kilo. Levou nohou jsem dopadl na zem.

Tedy, měl jsem dopadnout na zem.

Namísto toho dopadla na dlouhý hřebík, který prorazil podrážku boty Oakley, zabodl se mi do chodidla, probodl ho a vylezl ven, jako by mi chtěl říct: „Hej, Daubere, máš smůlu!“

Na okamžik jsem tam stál a přemýšlel o tom, co se to, sakra, stalo a kde se vzala ta hrozná bolest v chodidle. Sklonil jsem hlavu a v zeleni noktovizoru jsem spatřil špičku hřebíku, která trčela z mé boty. Nějak se mi podařilo potlačit nutkání nadávat. Ostatní za mnou přelézali zeď. Zhluboka jsem se nadechl a zamumlal nadávku. Namířil jsem svůj infračervený laser na vchodové dveře prvního domu a pak jsem pomalu zvedl nohu z hřebíku, zatímco ostatní SEALové postupovali dál. Trvalo to jenom vteřinu, než jsem vytáhl ten kov z masa, kolem kostí a tisíců nervových zakončení, ale bylo to jako nejdelší vteřina mého života. Bylo obtížné se soustředit na cokoli jiného než na tu šílenou bolest, ale nemohl jsem si dovolit se litovat. Byl jsem v akci a musel jsem pokračovat.

Vzchop se, Daubere. Jsi žabí muž.

Náš oddíl byl složen z osmi SEALů a čtyř džundíů a ostatní přelezli po jednom zeď, přičemž se navzájem kryli. Nyní jsme klečeli ve stínu té stěny a byli připravení k překonání padesátimetrové vzdálenosti ke vchodovým dveřím domu. Ve stejné době druhá polovina naší čety a další čtyři džundíové pronikli k jiné budově asi 150 metrů odtud. Podle plánu jsme měli vtrhnout do těch dvou budov současně a současně je také vyčistit. Přesunuli jsme se a zajistili všechna možná nebezpečná místa, zatímco vyrážecí tým se připravoval. Namířil jsem pušku na dveře a postavil se tak, abych kryl vchod, když se otevrou. Chris mi kryl záda. Zavolali jsme Veverku, našeho breachera, a ten

na dveře umístil nálož. Pak jsme se s Chrisem stáhli do minimální bezpečné vzdálenosti, za okno na čelní stěně domu. Klekli jsme si a potom čekali, přičemž jsme se rozhlíželi po okolí. Pohlédl na mě a udělal gesto rukou, jako by se chtěl zeptat: „Co je?“ Utřel jsem si krev z úst. Asi jsem se musel kousnout do spodního rtu, když jsem si vytahoval ten hřebík. Bylo ze mě krve jak z prasete a její lesk v noktovizoru přitáhl jeho pozornost. Mávl jsem rukou a dál pozoroval okolí. *Povím ti to později*, řekl jsem si.

V té fázi operace byly komunikace a načasování vším. Podle plánu se měly dveře v obou budovách vyrazit ve stejném okamžiku. Moment překvapení byl klíčový. Luke zavolał přes vysílačku. „Vyrážecí tým jedna připraven.“ Během pár vteřin se ozval druhý tým. „Vyrážecí tým dva připraven.“ Luke odpočítával ve vysílačce.

Když něco takového probíhá podle plánu, je to skvělé. Dva úderné týmy, dvě místa, dva výbuchy, vše současně.

Když to tak neprobíhá, může se to zvrtnout.

Chris a já jsme ve vysílačce slyšeli odpočítávání a byli jsme připravení vtrhnout dovnitř. Veverka za mnou zmáčkl knoflík rozbušky, ale nic se nestalo. V druhé budově trhavina explodovala podle předpokladů. Nahlas. Nápadně. Vyčkávali jsme a tázavě hleděli jeden na druhého... a drahocenné vteřiny plynuly. Brzy bylo jasné, že s Veverkovou náloží se něco stalo, zřejmě při skoku ze zdi. Murphyho zákony platí i pro SEAL. Začal s ní trhat.

„Co je, Veverko?“ ptal se Luke ve vysílačce. „Pospěš si, Veverko. Mudžáhidové na nás čekají!“

Když jsem byl ve kvalifikačním výcviku SEAL (SQT) v Nilandu, jednoho dne jsem mluvil s letitým velitelem čtyř Golf. Vypadal jako padouch z filmu „Pokrevní bratři“, protože měl bílé vlasy a zlověstná obočí. Na pravé ruce měl vytetovaného Ježíše, na levé „666“. *Konflikt*

tě posílí, pomyslel jsem si. Když jsem ze své pušky M4 vytáhl závěr, klidným hlasem se zeptal: „Který typ léčky je nejlepší?“

Chvilí jsem přemýšlel. „Ta, ve které vyhraješ?“

Usmál se. „Přesně tak,“ odvětil. „Musíš se k těm parchantům připlížit tiše jako spící dítě. Máš takové zbraně, že je můžeš usmažit. Nikdy jim nedej šanci a ukaž jim, zač je toho loket.“

Mudžáhidové dostali šanci, pomyslel jsem si kvůli tomu, že jsme pořád nemohli vtrhnout dovnitř. Slyšel jsem, jak si Veverka sahá do sumky. *No tak, Veverko*, pomyslel jsem si. *Najdi to*. Cítil jsem, jak provádí nacvičené úkony. Byl to zkušený breacher a byl v tom dobrý, ale než se dostal k druhé náloži, uplynulo dvacet vteřin. Byli jsme v nejzranitelnější části akce déle, než jsme čekali, a úderný tým 2 již provedl vyražení dveří, takže dal nepříteli čas na to, aby se připravil. V armádě existuje výraz pro takovou situaci: viset tam jak psí koule. Trvalo to snad celou věčnost, než Veverka zmáčkl rozbušku a vyhodil ty zatracené dveře do vzduchu.

Je obtížné popsat zvuk takové nálože někomu, kdo nebyl blízko, když explodovala. Jedna věc je zvuk, ale je tu i tlaková vlna, která vámi otřese. I v minimální bezpečné vzdálenosti vám takový výbuch rozjektá zuby. Znal jsem chlapce, kteří v boji používali ochranu uší, ale mně se nelíbilo pomýšlení na to, že při střetu s nepřítelem budu mít některý ze smyslů utlumený.

Jakmile ta nálož vybuchla, vyskočil jsem ze své pozice ke dveřím jako dostihový kůň z boxu. Skoro jsem nevnímal střepy padající z vyraženého okna nad námi. Měl jsem v té budově být první. Několika kroky jsem urazil vzdálenost k poškozenému vchodu, kde předtím byly dveře. Baterkou jsem posvítil dovnitř a zajistil svůj sektor místnosti.

„Čisto!“ zvolal jsem. Bob okamžitě oznámil: „Všechno čisté!“ Přesunul jsem se k nejbližší hrozbě – zavřeným dveřím v koutě. Za mnou dovnitř na konci úderného týmu vtrhli džundíové.

Čištění cíle je organizovaný chaos. Nikdy jsem nebyl u požáru domu, ale představuji si, že to je podobné. Snažte se v tom prachu a kouři nekašlat. Potíte se a máte vysoký adrenalin, zatímco se pokoušíte pohybovat co nejrychleji a být co nejvýkonnější. Bojujete proti temnotě a všem možným překážkám v místnosti – postelím, nábytku, kobercům.

A mudžáhidům.

Začátek akce vypadal kvůli nezdařenému vyražení dveří hrozně, ale vevnitř jsem cítil, že se naše efektivita zlepšuje. Rychle jsme se pohybovali a byl jsem připraven otevřít dveře a vtrhnout do sousední místnosti. Už jsem sahal po klice, když se zprava ozvala střelba. Bob mě chytil za výstroj. Někdo vystřelil skrze dveře, které jsem chtěl otevřít, a to třikrát nebo čtyřikrát. Asi dva metry ode mě, přímo přede dveřmi, strnul jeden z našich džundíů.

„KONTAKT CHODBA!“ zvolal Bob, zatímco jsme tam stáli a přemýšleli o tom, kolik chlápků na nás střílí zpoza dveří. Náhle jsem vytáhl granát. Tu se dveře otevřely a já pohlédl do té místnosti. Stál tam jeden starý muž, který měl ruce zvednuté nad hlavou. Levým hákem jsem ho složil k zemi, v souladu se zásadami svého výcviku: rychle se dostaň dovnitř a zabij toho, kdo na tebe střílí. Ne bez důvodu se dveřím v boji v městském prostředí přezdívá „fatální trychtýř“. To není místo, kde byste měli otálet. Vtrhli jsme do té místnosti. Na podlaze seděla žena, která měla ruce nad hlavou. Hledal jsem u ní výbušninu, ale žádné jsem nenašel. Předal jsem ji jednomu džundímu. Místnost byla vyčištěná. Nenarazili jsme na odpor, ani na žádné padouchy. Kdo to, ksakru, na nás střílel? Během několika vteřin se ozvalo hlášení, že zbytek budovy je vyčištěn.

Vrátil jsem se k tomu starému muži, kterého jsem poslal k zemi. Měl na sobě mužské šaty a vynikal svým velkým nosem a chlupatýma ušima. Krvácel z nosu. Bylo mi ho líto, ale věděl jsem, že mé rozhodnutí

ho praštit bylo správné. Někdo na mě střílel z místnosti, kde byl ten starý muž, nebo jsem si to aspoň myslel. Vzhlédl jsem a spatřil toho džundího, který tam předtím tak strnule stál, toho hubeného chlápka s knírem. Pořád tam stál. Chvíli mi to trvalo, než mi to došlo. Střílel právě on, když mu náhodou vystřelila puška. Kvůli svým nervózním prstům málem zabil Boba a mě. Přišel k němu jeho poručík, zajistil jeho pušku a arabsky ho seřval. Přišel jsem k Mooseovi a zeptal se ho, co to říká ten poručík.

„Ten mladík skončil. Poručík mu řekl, že ho vyhodil z čtyř.“

Džundí vypadal sklesle. Bylo mi to jedno. Rozčílilo mě, že mě kvůli své neobratnosti málem zabil. Znal jsem SEALy, které kvůli náhodnému výstřelu vyhodili z jednotky. Podle mě si to zasloužili a ten džundí také. Vyšel jsem na vzduch. Cíl byl zajištěn a džundíové začali hledat citlivé materiály. Šel jsem za svými chlapci. Marc a Ryan hlídali venku.

„Co se stalo, sakra?“ zeptal se Marc.

„Ten džundí omylem vystřelil,“ odpověděl jsem. „Vypálil na dveře, těsně vedle mého ksichtu. Málem vyřídil Daubera a strýčka Boba.“

„Chlape,“ řekl Ryan, „málem tě zabil džundí. To by byla opravdu fraška.“

„Jo, tak nějak,“ odvětil jsem.

Ten incident jsme si dobře zapamatovali. Vedle obav, že někteří z džundíů mohou být mudžáhidové, se teď objevil i strach z toho, že nás omylem zastřelí. SEALové jsou pyšní na svou profesionalitu a bezpečnost při manipulaci se zbraněmi je pro nás klíčová. Malá chyba může vést ke katastrofě. V SEAL přísně dodržujeme předpisy, pokud jde o bezpečnost. Pomyšlení na to, že jsem nucen jít do akce s někým, kdo není takto disciplinovaný, mě zneklidňovalo. Jelikož nám naše předpisy zakazovaly provádět operace bez Iráčanů, museli jsme džundíe brát na každou patrolu, přímou akci nebo sniperskou hlídku. Vždycky

jsme jich pár museli vzít s sebou. Před tím náhodným výstřelem jsem si celou dobu myslel, že dostačuje, když jsou za námi. Teď bylo zpochybněno i toto. Od té chvíle jsme byli opatrnější při výběru iráckých vojáků a snažili jsme se neustále si být vědomi toho, kde stojí.

„Odeť budou lumíci pořád přede mnou,“ pověděl jsem Marcovi a Ryanovi. Vlezl jsem do Big Zevu a teprve teď jsem si uvědomil, jak mě bolí levá noha. Předsevzal jsem si, že ve zdravotnickém stanu si vezmu antibiotika a požádám o protitetanovou injekci. Usmál jsem se. Řekl bych, že díra v noze je pořád lepší než díra v hlavě.